

Sprakeloos

ANNE NICOLAI

Sprakeloos

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2013 De Crime Compagnie en Anne Nicolai
Omslagontwerp Cunera Joosten
Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag © Thepalmer

ISBN 978 94 6109 061 4

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Voor mijn ouders

If you do not wish to be lied to, do not ask questions.

If there were no questions, there would be no lies.

B. Traven

“It takes two to lie. One to lie and one to listen.”

Homer Simpson, from the television show *The Simpsons*

Deel I

Zwijgen is goud

Proloog

Ik verlies mijn evenwicht en val. Mijn rechterarm schuurt over het gravel van het fietspad en ik voel hoe de steentjes bloederige strepen in mijn huid trekken. Zwarte vlekken dansen voor mijn ogen, mijn fiets ligt bovenop me, ik voel een stekende pijn in mijn rechtervoet. Kisha jankt. Ik zie haar niet. Ben ik ergens overheen gereden, heb ik iets gemist? God wat doet mijn been pijn. Als ik nog maar naar huis kan fietsen, anders moet ik mijn vader bellen en die is niet blij als ik hem op zondagochtend zo vroeg wakker bel. Hij weet niet eens dat ik niet thuis ben. Kisha uitlaten is mijn excuus. Als ze erachter komen dat ik door het bos fiets, gaan ze vragen stellen. Ze weten dat hij hier vlakbij woont, mijn ouders zijn niet dom. Als ik mijn vader vraag me hier op te komen halen dan weet hij precies hoe het zit. Dat wil ik niet. Ik wil hem blijven zien. Dat ze het niet met onze relatie eens zijn, houdt me niet tegen. Nog drie jaar en dan ben ik achttien, dan kan ik doen en laten wat ik wil.

Nee, ik wil niet bellen. Ik sta gewoon op en fiets verder. Over een uur kom ik thuis en zeg dat ik bij de voetbalvelden gevallen ben. Daar laten ze Kisha zelf ook altijd uit. Nu moet ik eerst zien dat ik onder mijn fiets vandaan kom.

Voorzichtig beweeg ik mijn been, het doet veel pijn, maar het lijkt niet gebroken. Ik kan mijn tenen nog bewegen. Ik steun op mijn handen, ga rechtop zitten en kijk dan om me heen. Ineens voel ik al mijn nekharen overeind schieten. Plotseling weet ik waarom ik gevallen ben. Naast mijn fiets ligt een schep. Ik herinner me dat ik een harde klap tegen mijn buik kreeg voordat ik viel. Ik moet hier weg!

Ik duw de fiets van me af en voel een pijscheut in mijn arm die ik

negeer. Het is nog donker, te donker. De dichtstbijzijnde straatlantaarn staat zeker driehonderd meter verderop, waar de bebouwde kom weer begint. Verdorie, waarom moest ik ook het fietspad door het bos nemen? Koortsachtig kijk ik om me heen. Ik zie niemand, toch voel ik een aanwezigheid.

Ik sta op, gravelsteentjes rollen van mijn kleren op de grond.

'Kisha,' roep ik.

Als ik haar hoor grommen begin ik te rennen, naar de straatlantaarn, naar het licht. Daar zijn mensen, daar is het veilig. Mijn rechterbeen kwelt me bij elke stap, ik ren zo hard ik kan. Achter me hoor ik voetstappen. Niet achterom kijken. Niet kijken. Dan ga je langzamer.

Een grom. De voetstappen achter me houden stil. Een dof geluid bereikt mijn oren. Ik hoor Kisha janken. Instinctmatig kijk ik om, Kisha is van mij sinds ze een pup was. Halverwege het pad zie ik haar. Ze zit ineengedoken en gromt tegen iemand die over haar heen gebogen staat. Hij heft een stuk hout en slaat. Ik zie hoe Kisha achteruit kruipt, het struikgewas in. Dan keert de man zich om en kijkt naar mij. Hij is lang, ik kan zijn gezicht niet zien. Ik wil het niet zien. Vlug draai ik me om en zet het op een lopen. Ik hoor hoe hij de achtervolging inzet. Ik let niet op waar ik loop, takken slaan in mijn gezicht. Tranen stromen over mijn wangen. Moet ik mijn mobiel pakken? 112 bellen? Dat duurt te lang, dan haalt hij me in.

Mijn enkel zwikt om. Weer raak ik het gravel. Mijn handen gaan naar mijn voet, ik bijt op mijn wang en schreeuw het uit van de pijn. Verdomme! De voetstappen gaan langzamer. Rustig komen ze naderbij. Alsof hij hierop gewacht heeft. Alsof hij zeggen wil: ik heb alle tijd.

Ik kijk naar de straatverlichting. Zover ben ik er niet van verwijderd. Maar wat zou ik ermee opschieten als ik in het licht zat in plaats van hier? Iedereen slaapt. Heeft het zin om te gillen of zouden de bomen al het geluid dempen voordat het de huizen bereikt? Hij is bijna bij me, ik kan hem horen ademen. Staan kan ik niet meer, daarvoor doet mijn enkel te veel pijn. Schreeuwen is mijn enige op-

tie. Ik heb ooit geleerd dat je in geval van nood niet om hulp moet schreeuwen. Niemand reageert op 'Help!'. In plaats daarvan moet je 'Brand!' roepen. Bij brand komt iedereen namelijk wel kijken.

'Ben je gevallen meisje? Ik vroeg me al af hoe ver je zou komen.'

Dit is het moment. Nu moet ik gillen. Zo hard ik kan. Ik open mijn mond. Er komt geen gil. Alleen een zacht gepiep ontsnapt aan mijn stembanden. Mijn handen trillen niet eens, ze liggen merkwaardig stil op mijn omgeklapte voet. Zelfs mijn gedachten komen langzaam tot een halt. Mijn hart is het enige in me dat nog lijkt te bewegen. Is dit nu hoe het voelt, om verlamd te zijn van angst?

'Brand!' wil ik roepen. Moet ik roepen. Iemand moet me komen helpen, iemand moet me vinden. Maar er komt geen geluid meer over mijn lippen.

Zaterdag 5 november

‘Is die engerd ons echt niet gevolgd?’

‘Nee joh, die is toch door de beveiliging afgevoerd?’

‘Maar als hij nou gewacht heeft tot we naar buiten kwamen?’

Zenuwachtig kijk ik achterom.

‘Kom,’ zegt Hilde. ‘Daar op dat terras kunnen we wat drinken, dan laat ik je zien hoe de camera werkt.’

Eigenlijk wil ik hier weg, maar mijn knieën knikken en even zitten lijkt me niet onverstandig.

‘Ik heb er wel een beetje een naar gevoel bij,’ zeg ik.

Ze kijkt me niet-begrijpend aan.

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou de manier waarop we die camera gekocht hebben. Die man was echt heel boos.’

‘Ben je bang dat de camera nu een slecht karma heeft?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Nee, daar geloof ik niet in.’

Toch zit het me niet lekker. Ik was al maanden op zoek naar een betaalbaar Lomotoestel. Alleen vond ik honderd euro voor een analoge camera, uit de voormalige DDR nota bene, niet grappig. Het toestel dat ik zojuist op de rommelmarkt gekocht heb, is voor twintig euro een koopje. Nou ja, eigenlijk heeft Hilde het voor me gekocht. Hilde en ik zijn collega’s, we werken allebei bij de krant. We sporten regelmatig samen en gaan vaak nog wat drinken. Vandaag zijn we na het squashen naar dit marktje gelopen. Meestal ligt er alleen maar rommel, toch hoop ik altijd stiekem dat ik iets bijzonders vind.

Toen ik de camera zag, had een andere klant hem vast. Op het moment dat hij hem neerlegde – waarschijnlijk om geld uit zijn zak te halen – pakte Hilde het toestel snel en rekende voor me af. Daarop ontplofte de man en dreigde hij dat hij me zou komen opzoeken als ik de camera niet aan hem gaf. Als de verkoper niet tussenbeide was gekomen...

‘Kijk, zo maak je hem open,’ zegt Hilde.

Ze drukt op een knopje en veegt een blonde lok uit haar gezicht. Verbaasd kijk ik naar de camera. In het toestel zit een rolletje.

‘Zo te zien is het gebruikt,’ zegt Hilde. ‘Er steekt geen stukje film meer uit.’

‘Krijg nou wat,’ zeg ik. ‘Wie doet er nou een camera met een oud rolletje weg?’

In een klap ben ik mijn belager vergeten.

‘Het ziet er oud uit,’ zegt Hilde. ‘Nieuwe rolletjes hebben een veel modernere belettering.’

‘Wat zou erop staan?’ vraag ik me hardop af.

‘Waarschijnlijk saaie vakantiefoto’s of familiekiekjes van Kerstmis.’

‘Ik ben wel heel nieuwsgierig,’ zeg ik.

‘Dan laat je het ontwikkelen,’ zegt Hilde droog. ‘Het komt wel goed uit, want nu kan ik je laten zien op welke manier je het rolletje erin moet doen. Straks als er wel een stukje film uitsteekt, moet je zorgen dat het hier rechts over deze pinnetjes valt, zodat het transportsysteem de film kan oppikken. Met dit wielletje transporteer je en hier komt het leuke. Als je dit knopje indrukt,’ ze wijst op een klein knopje onderop de camera, ‘dan zet je het transport uit. Op die manier kun je dubbele belichtingen maken. Twee foto’s op één stukje film. Mede daardoor zijn de Lomocamera’s beroemd geworden.’

Ik kijk mijn vriendin en collega bewonderend aan. ‘Joh, hoe weet je er zoveel van?’

‘Mijn vader was fotograaf. Ik ben met camera’s opgegroeid.’

‘Nog meer dingen die ik moet weten?’ vraag ik met een licht ironische ondertoon in mijn stem.

Ik wist helemaal niet dat Hilde's vader fotograaf was. Maar Hilde gaat serieus op mijn vraag in en legt me enthousiast uit hoe ik, als ik aan het einde van het rolletje ben, de film kan terugspoelen en op welke manier ik de brandpuntsafstand moet instellen. Het is niet heel moeilijk.

'En je moet de batterijen even laten vervangen,' zegt ze.
Mijn telefoon piept. Het is Hannah.

HEE, HET IS MOOI TERRASWEER, ZIE IK JE STRAKS?

'Sorry Hilde, ik moet er vandoor,' zeg ik. 'Het was gezellig, maar ik heb nog een afspraak.'

Ze kijkt teleurgesteld. Een moment voel ik me schuldig, maar Hannah is mijn beste vriendin en ik heb haar al te lang niet gezien. Bovendien zie ik Hilde iedere dag op kantoor.

'Ik zie je maandag weer, fijn weekend' zeg ik.

We nemen afscheid. Als ik de hoek om ben, stuur ik Hannah snel een berichtje terug.

OVER EEN UURTJE, KLEED ME FF OM EN MOET NOG FOTO'S
LATEN ONTWIKKELEN. GROTE MARKT VASTE PLEK?

Als ik bij mijn fiets sta, komt er weer een bericht binnen.

JA

Snel lever ik het rolletje in bij de fotozaak en haast me naar huis. Mijn fiets moet op slot anders is hij zo weg, dus daarvoor neem ik de tijd. Dan ren ik het trapje op naar de voordeur. Het huis heeft drie etages. Op de begane grond woon ik samen met mijn vriend Alex.

Op de eerste etage woont een vrijgezel. Nou ja, ze zijn net uit elkaar. Zij heeft hem verlaten omdat hij vreemd ging. We hadden niet echt contact met ze. Plotseling, een maand of drie geleden,

stond zij ineens huilend beneden in de portiek. Ze had een e-mail gevonden van hem aan zijn scharrel. Heel dom eigenlijk want het venster met de mail stond gewoon open toen ze thuiskwam. Alsof hij wilde dat ze het vond. Ze was in alle staten. Ik had haar mee naar binnen genomen en een kop thee gegeven om even bij te komen. Twee dagen later was ze vertrokken.

Sindsdien zien we hem alleen de trap opgaan. Hij zegt gedag en daarmee is ook alles gezegd. Jaap heet hij, geloof ik.

Op de tweede verdieping zitten drie studenten van het type nerd. Twee studeren informatica, de derde wiskunde. Ik moet zeggen dat de meeste clichés over nerds op deze jongens van toepassing zijn. Ze gaan naar de uni, er komt regelmatig een pizzakoerier voorbij en tot diep in de nacht zie je van buitenaf het flikkerende licht van hun beeldschermen.

Bij mijn vorige baan hadden we ook zo'n type rondlopen, hij deed het netwerkbeheer. 'Schuif er af en toe een doos met een pizza en een fles cola naar binnen,' zei mijn baas, 'en hij doet alles voor je.' Nou dat dus.

Eenmaal binnen gooi ik mijn jack over de kapstok. Het is sowieso veel te warm voor een jas. Vorige week liepen we nog te rillen en nu is het bijna tropisch. Ik verwissel snel mijn t-shirt voor een schoon zwart exemplaar en doe mijn haren in een staart. Er dansen nog steeds donkerbruine krullen rondom mijn gezicht. Voor de spiegel die in de kast hangt, werk ik snel mijn make-up bij.

Mensen zeggen altijd dat ik mooi ben, zelf geloof ik dat niet zo. Ik heb grote bruine ogen, die naar mijn mening iets te ver uit elkaar staan. Met eyeliner en wat oogschaduw is dat gelukkig goed te maskeren. Het klopt wel dat ik mooi haar heb, mijn donkere krullen, ze zijn bijna zwart, heb ik van mezelf. Over een paar weken word ik negenentwintig, gelukkig heb ik nog nauwelijks rimpeltjes rond mijn ogen. Alleen als ik lach verschijnen er kleine lijntjes bij mijn ooghoeken. Ik klaag er wel eens over, maar krijg dan steevast het antwoord dat dat me juist schattig maakt.